DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

MIDNATSSOLEN

PROGRAMMER CREDITS MM.

Midnatssolen

Skuespil i 6 Akter

60 Afdelinger

efter **Laurids Bruuns** Roman.

Det er to Menneskeskæbner, der her paa gribende og fængslende Maade fremføres for Tilskueren i ypperlig kunstnerisk Fortolkning og paa Baggrund af virkningsfuldt gengivne Billeder fra Grubebyens travle Liv, fra Nomaliøernes brogede Egne, fra Storstadens letsindige Verden og fra Fyrstens elegante Yachtsalon.

Nordisk Films Kompagnis skattede Firmamærke er en Garanti for Iscenesættelsens Fuldendthed og **Laurids Bruuns** Navn en Borgen for Filmens kunstneriske Værdi.

A/S »FOTORAMA«
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

PERSONERNE

Addi Hölzer, Fru Else Frölich.

Fritz Wahlbeck, Grubearbejder,

Herr Nic. Johannsen.

Gamle Wahlbeck, Grubearbejder, hans Fader,

Herr Chr. Schröder.

Franz Schönherr, Herr Alf. Blütecher.

Gamle Schönherr, Mineinspektør, hans Fader,

Herr Lauritz Lauritzen.

Hertugen, Herr Svend Melsing.

Kommandør Grube, Herr Svend Kornbeck.

AFDELINGERNE

1. Arbejdet i Gruberne.
2. Gas i Gruberne.
3. Den gamle Agitator.
4. En Protest.
5. I Vaskeriet.
6. Ung Lykke.
7. En Medbejler.
8. Branden i Minebyen.
9. En Helt.
10. Saaret.
11. Gruberne brænder.
12. Redningsmandskabet.
13. Kampen mod Døden.
14. Kommandør Grube inspicerer.
15. Den smukke Addi.
16. En Æressag.
17. Arbejderne rører paa sig.
18. Et Afslag.
19. Hos Hertugen.
20. Kolonierne i Oprør.
21. Reserven indkaldes.
22. Grubes Udnævnelse.
23. Fritz er indkaldt.
24. Afskeden.
25. Paa Normali-Øerne.
26. En myndig Hersker.
27. En Dom.
28. Hædrende Omtale.
29. Addi længes.
30. En Skurk.
31. Stadig intet Brev.
32. Ad Omveje.
33. Et Falskneri.
34. Fritz er dræbt!
35. Addi bliver syg.
36. En »Hjælper«.
37. De skal have mange Tak!
38. Paa Rekognoscering.
39. Lad os flygte.
40. Paa Glatis.
41. Tropperne vender hjem.
42. Sandheden kommer for en Dag.
43. En gammel Ven!
44. Addi præsenteres for Hertugen.
45. Grubes Intriger.
46. Mod Midnatssolen.
47. Livet om Bord.
48. Fyrbøderen.
49. Helvedesmaskinen anbringes.
50. Et Parti Bridge.
51. Midnatssolen.
52. Fritz vil flygte.
53. En Desertør.
54. Fritz' Tilstaaelse.
55. Døden er om Bord.
56. En stædig Natur.
57. Det sidste Middel.
58. Addi og Fritz.
59. Faren er ovre.
60. Frelste!

Det er Morgen. Grubebyen Osawa vaagner til Liv. I store Flokke samles Arbejderne ved Nedgangene til Gruberne. Elevatorerne forsvinder i Dybet, til Randen fyldt med Arbejdere. Naar de atter kommer til Syne, er de tomme.

Blandt Arbejderne, der saaledes begynder deres daglige Dont, er ogsaa Fritz Wahlbeck og Faderen, gamle Wahlbeck, der i mere end en Menneskealder har arbejdet i Gruberne. Aarene og det trælsomme Liv har gjort ham bidsk. Naar Arbejderne slutter sig sammen om en Fællesoptræden overfor Mineledelsen og i det Øjemed har Brug for en Tillidsmand og en Ordfører, da falder Valget paa gamle Wahlbeck.

— — —

Det er Aften. Skorstenene hvisler deres Fløjtetoner ud over Grubebyens Tage. Det er Fyraften. En Dag er tilendebragt. En Dag som de Hundreder af andre. Men den skal ikke følges af en lignende Dag. En Revolution skal brat afbryde den regelmæssige Række af ensformige Arbejdsdage. En forfærdelig Ulykke skal bringe en frygtelig Afslutning, paa den lille Bys monotone Liv og Færden.

— — —

Hver Aften gaar Addi Hölzer, som tjener i Minens Vaskeri, sin Hjertenskær, Fritz Wahlbeck, i Møde. De træffer hinanden udenfor Mineinspektørens Have og følges ad derfra til Hjemmet. Men inde fra Haven har Mineinspektørens Søn, Frantz Schønherr, udspioneret Addi og Fritz. Han følger efter dem til Addis Hjem, hvor de tager Afsked med hinanden. Franz indhenter Fritz og indleder en Samtale med ham, men Fritz som aner, at den andens Venlighed ikke er ganske ægte, viger af og gaar sin Vej. Ærgerlig staar Franz tilbage. Han tænder sig en Cigaret, kaster Tændstikken fra sig uden at lægge Mærke til, hvor den falder, og gaar bort. Tændstikkens Glød antænder nogle Spaaner. Ilden breder sig langs Gavlmuren i det Hus, hvor Addi har sit Hjem. Flammetungerne rækker længere, indtil de naar Taget. Snart er Huset omspændt af Luer.

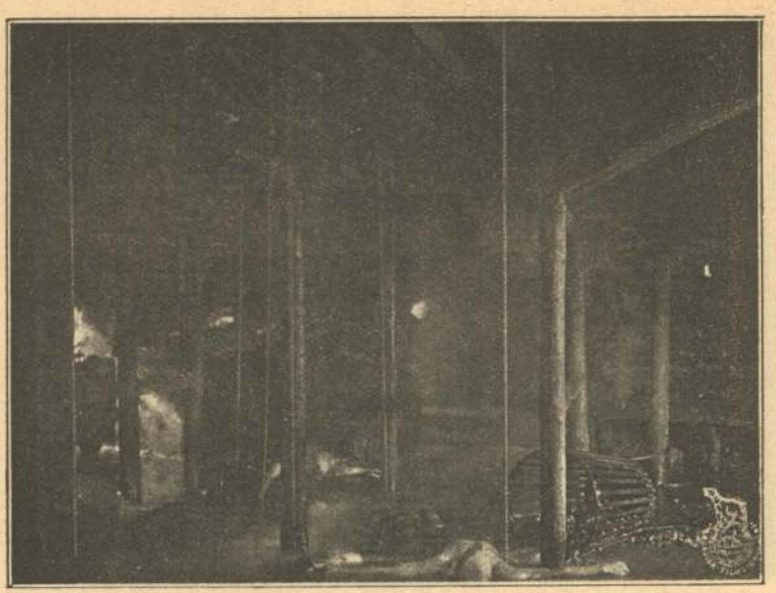

Flammeskæret har alarmeret Fritz. Han kommer til Stede, baner sig Vej ind i den brændende Bygning og frelser Addi ud af Flammehavet. Under dette Arbejde rammes han af en brændende Bjælke og maa bæres bevidstløs bort.

Ilden har imidlertid med rivende Hast bredt sig. Det begyndte med, at et Par af de mest forslugne Flammer hoppede over paa et Nabotag, hvor de fandt frisk Næring. Flere fulgte efter. De aad sig graadigt frem fra Hus til Hus. En hel Gade staar i Brand. En tjenstvillig Vind hjælper Flammerne med det vanskelige Spring over Gaden. Flammerne er nu en hel Hær, der stormer frem. Det er ikke længere muligt at dæmme op for det fremvældende, fraadende Flammehav. Hele Byen brænder. Og det frygtelige sker: Branden naar frem til Gruberne og indtager dem. Der er om Formiddagen konstateret Gas i Gruberne. Eksplosionerne i Grubernes Indre høres som fjern Kanontorden og ledsages af smaa Jordskælv. Det frivillige Redningsmandskab melder sig til at gaa ned i Gruben. For mange af de tapre Folk betyder det Døden.

— — —

Det er atter Morgen. For fireogtyve Timer siden stod Solen op over en Myretue, hvor flittige Arbejdere gik den kendte Vej frem og tilbage mellem Hjemmet og Arbejdet. Hjemmene skjultes bag faldefærdige Vægge og frønnede Tag, men de var dog — Hjem. Samlingssteder for Mennesker, som elskede hinanden, Mennesker, som havde Sorger og Glæder, Lidelser og Savn tilfælles. Nu — fireogtyve Timer efter — skinner Solen paa en Myretue, som ved et hensynsløst Spark er bragt i Forvirring. Gruben, hvor den daglige Næring hentedes, er styrtet sammen. Hjemmene er jævnet med Jorden. Konen har mistet sin Mand, Moderen sin Søn. Haabløshed og Fortvivlelse har afløst Ro og Tryghed. Af dette Kaos fødes de to Menneskeskæbner, som vi vil følge. Livets Tilfældigheder tvinger de to Mennesketilværelser, der oprindeligt søger mod hinanden, i

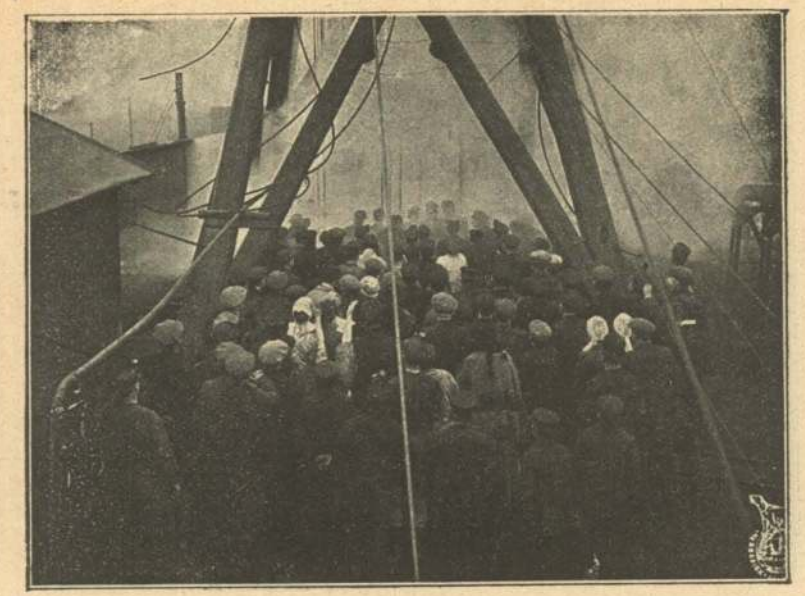

hver sin Retning. Først gennem Kampe og Lidelser, Adskillelser og Savn finder disse to Mennesker atter hinanden.

— — —

Kort Tid efter Grubeulykken udbryder der Oprør paa Nomali-Øerne. Guvernementet indsender til Landets Fyrste opskræmmende Telegrammer, hvori der anmodes om hurtig Hjælp. I sin Nød henvender den svage og vankelmodige Fyrste, der ganske er i sine Raadgiveres Vold, sig til Kommandør Grube med Anmodning om at kvæle Oprøret i Kolonien. Den magtbegærlige og brutale Kommandør Grube paatager sig Hvervet paa Betingelse af, at der gives ham fuldstændig frie Hænder, og at den sidste Aargang af Kolonimandskabet indkaldes og stilles til hans Raadighed. Fyrsten gaar ind paa begge Betingelser.

Blandt de indkaldte Soldater er Fritz Wahlbeck. Afskeden med Addi er tung, men de lover hinanden Troskab i den Tid, de er borte fra hinanden. Hver Ugedag, naar Posten fra No-

mali-Øerne er kommen, stiller Addi paa Grubekontoret for at spørge efter Brev fra Fritz. Men til hendes stigende Forundring kommer der stadig intet Brev fra ham. Hemmeligheden er, at Franz opsnapper alle Breve mellem Fritz og Addi. Paa Nomali-Øerne gaar altsaa ogsaa Fritz rundt i forgæves Venten. Han skriver Brev efter Brev, men han faar bestandig intet Svar. Tilsidst slaar han sig til Ro med den Tanke, at Addi har glemt ham og har sluttet sig til en anden. I sit stille Sind sværger han Hævn over den Troløse, naar han en Gang er vendt hjem.

En Dag viser Franz et falsk Telegram for Addi. Det opdigtede Telegram meddeler, at Fritz er falden i Kampen mod de Indfødte. Paa Addi gør Telegrammet et saa forfærdeligt Indtryk, at Sorg og Fortvivlelse kaster hende paa Sygelejet. Under hendes Sygdom viser Franz hende udsøgt Opmærksomhed. Addi, som tror, at han føler oprigtig Deltagelse for hende, begynder efterhaanden at faa Tillid til ham. Nu da hun staar ene,

giver hun sig ret naturligt fortrøstningsfuldt hen til ham, der saa opofrende har delt hendes Sorger med hende. Da hans Fader nægter at give sit Samtykke til Ægteskabet indvilliger hun gerne i at følge Franz ind til Hovedstaden som hans Elskerinde.

— — —

Aar gaar. Oprøret i Nomali-Kolonien er under Kommandør Grubes haardhændede Fremfærd bleven kvalt. Tropperne er bleven hjempermitterede. Fritz' første Skridt gælder Hjembyen, hvor han paa Byens Hospital finder Faderen liggende paa Dødslejet. Forundret spørger Faderen:

— Lever Du? Vi troede alle, at du var død!

Videre fortæller Faderen, hvorledes Addi i den Tro, at Fritz var død, sammen med Franz er rejst ind til Hovedstaden, hvor hun sikkert fører et forfærdeligt Liv.

Fritz drager ind til Hovedstaden for at opsøge Addi. Hurtigere end ventet stiller Tilfældet ham overfor hende. Udenfor

en fornem Privatbolig ser han hende stige ind i et Automobil. Hun er ledsaget af — Kommandør Grube, hans strenge Overordnede fra Nomali-Øerne. Addi er hurtig bleven forladt af Franz, og ene i den store By søger hun Glemsel i det boblende, sydende Forlystelsesliv. Kommandør Grube træffer hende. Han er efter Hjemkomsten fra Kolonierne blevet Fyrstens intime Raadgiver. Hans Ærgerrighed gaar i Retning af at bemægtige sig Regeringens Tøjler. For at opnaa dette søger han en Kvinde, ved hvis Hjælp det kan lykkes ham at bortlede Fyrstens Opmærksomhed fra Statens Anliggender. Hans Valg falder paa Addi.

Nogle Dage efter det tilfældige Møde med Addi læser Fritz i en Avisnotits, at Landets Fyrste, ledsaget af Kommandør Grube, om Bord paa sin Yacht vil foretage en Rejse til Midnatssolens Land. Fritz, der blindt hader Kommandør Grube, hvem han antager for at være Addis nuværende Elsker, beslutter en frygtelig Hævn. Efter at have skaffet sig Hyre om

Bord paa Yachten, tilvirker han sig paa det Maskinværksted, hvor han har faaet Arbejde, en Dynamitbombe, som han bringer med sig, da han gaar om Bord.

I rum Sø træffer han Forberedelser til Iværksættelsen af sin Plan. I alle Redningsbaadene borer han Huller i Bunden og stiller derefter Bomben, som er indstillet til at eksplodere paa et bestemt Klokkeslet, i Kaminaabningen i Salonen. Forsigtig lister han sig bort til Skibets Agterstavn, løsner Baaden, som han har holdt i Reserve for sin Flugt, og skal netop til at gøre Springet over Rælingen, da hans Flugtforsøg opdages. Han tages til Fange og føres for Kommandør Grube. Hans Overkrop blottes og Kommandør Grube griber den 5-grenede Knut for at tugte Desertøren. Han kaster imidlertid stolt Nakken tilbage og siger:

— Gør ved mig, hvad De vil! Jeg har skjult en Bombe her om Bord. Inden et Kvarter vil den sende os alle ind i Døden.

Folkene, som staar omkring, rykker uvilkaarlig et Skridt tilbage, og Kommandør Grube standser sit Slag. I dette Øjeblik styrter Addi, der har genkendt Fritz, frem og kaster sig om Halsen paa ham. Han nægter imidlertid at opgive, hvor Bomben er skjult. Kommandør Grube giver Ordre til, at der søges efter den overalt. Addi og Fritz, der, medens Eftersøgelsen staar paa, faar Lejlighed til at være ene — for første Gang efter Aars Adskillelse — taler nu ud med hinanden. De fortæller hinanden om de Sorger og Længsler, de har gennemlevet, og de lover gensidig aldrig at skilles.

Eftersøgelsen er allerede opgivet, da Kommandør Grube af Addis Kammerpige bringes paa Sporet, men nu viser det sig, at ingen af Mandskabet tør tage Bomben frem fra dens Skjul. Kommandør Grube henvender sig nu til Fritz og beder ham i en ydmyg Tone om at tilintetgøre den frygtelige Bombe. Fritz betænker sig et Øjeblik og siger saa:

— Ja, paa en Betingelse: der gives Addi og mig frit Lejde bort fra Skibet!

Kommandøren samtykker heri, og Fritz tager Bomben og kaster den i Havet. Da han vender sig om for sammen med Addi at benytte sig af det givne Løfte om frit Lejde, raaber den forræderiske Kommandør Grube med Stentorrøst:

— Arrester ham!

Men den Næstkommanderende minder Grube om, at han paa Æresord har givet Fritz og Addi frit Lejde. Dog, Grube holder paa sit og paaberaaber sig sin Stilling som Øverstbefalende, men trods alt tøver Matroserne med at adlyde Befalingen.

Under Debatten herom mellem Grube og den Næstkommanderende kommer, hidkaldt af Støjen, Hertugen til Stede, og efter at være sat ind i Situationen befaler han det givne Løfte overholdt.

Og saaledes ror Fritz med kraftige Tag den lille Baad bort mod Lysets og Lykkens Strande.

Et bristet Baand er atter knyttet!

A/S. L. INRICH
KØBENHAVN B.

MIDNATSSOLEN

D Stum 3550

M i d n a t s s o l e n.

Af Laurids Bruun.

Personerne:

Addi Hölzer. . . . . Fru Else Frölich.
Fritz Wahlbeck, Grubearbejder. Herr Nic. Johannsen.
Gamle Wahlbeck , Grubearbejder,
hans Fader. " Chr. Schröder.
Franz Schönherr. . . . . ." Alf Blütecher.
Gamle Schönherr, Mineinspektør,
hans Fader" Lauritz Lauritzen.
Hertugen. . . . . " Svend Melsing.
Kommandør Grube. . . . . ".Svend Kornbeck.

Det er Morgen. Grubebyen Osawa vaagner til Liv. I store Flokke samles Arbejderne ved Nedgangene til Gruberne. Elevatorerne forsvinder i Dybet, til Randen fyldt med Arbejdere. Naar de atter kommer til Syne, er de tomme.

Blandt Arbejderne, der saaledes begynder deres daglige Dont, er ogsaa Fritz Wahlbeck og Faderen, Gamle Wahlbeck, der i mere end en Meneskealder har arbejdet i Gruberne. Aarene og det trælsomme Liv har gjort ham bidsk. Naar Arbejderne slutter sig sammen om en Fællesoptræden overfor Mineledelsen og i det Øjemed har Brug for en Tillidsmand og en Ordfører, da falder Valget paa Gamle Wahlbeck.

- - - - - -

Det er Aften. Skorstenene hvisler deres Fløjtetoner ud over Grubebyens Tage. Det er Fyraften. En Dag er tilendebragt. En Dag som de Hundreder af andre. Men den skal ikke følges af en lignende Dag! En Revolution skal brat afbryde den regelmæssige Række af ensformige Arbejdsdage. En forfærdelig Ulykke skal bringe en frygtelig Afslutning, paa den lille Bys monotone Leven og Færden...

- - - - - - -

Hver Aften gaar Addi Hölzer, som tjener i Minens Vaskeri, sin Hjertenskær, Fritz Wahlbeck, i Møde. De træffer hinanden udenfor Mineinspektørens Have og følges ad derfra til Hjemmet. Men inde fra Haven har Mineinspektørens Søn, Franz Schønherr, udspioneret Addi og Fritz. Han følger efter dem til Addis Hjem, hvor de

(Midnatssolen)
tager Afsked med hinanden. Franz indhentes Fritz og indleder en Samtale med ham, men Fritz som aner, at den andens Venlighed ikke er ganske ægte, viger af og gaar sin Vej. Ærgerlig staar Franz tilbage. Han tænder sig en Cigaret, kaster Tændstikken fra sig uden at lægge Mærke til, hvor den falder, og gaar bort. Tændstikkens Glød antænder nogle Spaaner. Ilden breder sig langs Gavlmuren i det Hus, hvor Addi har sit Hjem. Flammetungerne rækker længere op, indtil de naar Taget. Snart er Huset omspændt af Luer.

Flammeskæret har allarmeret Fritz. Han kommer til Stede, baner sig Vej ind i den brændende Bygning og frelser Addi ud af Flammehavet. Undet dette Arbejde rammes han af en brændende Bjælke og maa bæres bort bevidstløs.

Ilden har imidlertid med rivende Hast bredt sig. Det begyndte med, at et Par af de mest forslugne Flammer hoppede over paa et Nabotag, hvor de fandt frisk Næring. Flere fulgte efter. De aad sig graadigt frem fra Hus til Hus. En hel Gade staar i Brand. En tjenstvillig Vind hjælper Flammerne med det vanskelige Spring over Gaden. Flammerne er nu en hel Hær, der stormer frem. Det er ikke længere muligt at dæmme op for det fremvældende, fraadende Flammehav. Hele Byen brænder. Og det frygtelige sker: Branden naar frem til Gruberne og indtager dem. Der er om Formiddagen konstateret Gas i Gruberne. Eksplosionerne i Grubernes Indre høres som fjern Kanontorden og ledsages af smaa Jordskælv. Det frivillige Redningsmandskab melder sig tid at gaa ned i Gruben. Før mange af de tapre Folk betyder det Døden....

- - - -

Det er atter Morgen. Før fireogtyve Timer siden stod Solen op over en Myretue, hvor flittige Arbejdere gik den kendte Vej frem og tilbage mellem Hjemmet og Arbejdet. Hjemmene skjultes bag

(Midnatssolen)

faldefærdige Vægge og frønnede Tag, men de var dog - Hjem.. Samlingssteder for Mennesker, som elskede hinanden, Mennesker, som havde Sorger og Glæder, Lidelser og Savn tilfælles. Nu - fireogtyve Timer efter - skinner Solen paa en Myretue, som ved et hensynsløst Spark er bragt i Forvirring. Gruben, hvor den daglige Næring hentedes, er styrtet sammen. Hjemmene er jævnet med Jorden. Konen har mistet sin Mand, Moderen sin Søn. Haabløshed og Fortvivlelse har afløst Ro og Tryghed. Af dette Kaos fødes de to Menneskeskæbner, som vi vil følge. Livets Tilfældigheder tvinger de to Mennesketilværelser, der oprindeligt søger mod hinanden, til hver sin Retning. Først foran Dødens Port smelter de sammen.

- - - -

Kort Tid efter Grubeulykken udbryder der Oprør paa Nomali-Øerne. Guvernementet indsender til Landets Fyrste opskræmmende Telegrammer, hvori der anmodes om hurtig Hjælp. I sin Nød henvender den svage og vankelmodige Fyrste, der ganske er i sine Raadgiveres Vold, sig til Kommandør Grube med Anmodning om at kvæle Oprøret i Kolonien. Den magtbegærlige og brutale Kommandør Grube paatager sig Hvervet paa Betingelse af, at der gives ham fuldstændig frie Hænder, og at den sidste Aargang af Kolonimandskabet indkaldes og stilles til hans Raadighed. Fyrsten gaar ind paa begge Betingelser.

Blandt de indkaldte Soldater er Fritz Wahlbeck. Afskeden med Addi er tung, men de lover hinanden Troskab i den Tid, de er borte fra hinanden. Hver Ugedag, naar Posten fra Nomali-Øerne er kommen, stiller Addi paa Grubekontoret for at spørge efter Brev fra Fritz. Men til hendes stigende Forundring kommer der stadig intet Brev fra ham. Hemmeligheden er, at Franz opsnapper alle Breve mellem Fritz og Addi. Paa Nomali-Øerne gaar altsaa ogsaa Fritz

(Midnatssolen)

rundt i forgæves Venten. Han skriver Brev efter Brev, men han faar bestandig intet Svar. Tilsidst slaar han sig til Ro med den Tanke, at Addi har glemt ham og har sluttet sig til en anden. I sit stille Sind sværger han Hævn over den Troløse, naar han en Gang er vendt hjem.

En Dag viser Franz et falsk Telegram for Addi. Det opdigtede Telegram meddeler, at Fritz er falden i Kampen mod de Indfødte. Paa Addi gør Telegrammet et saa forfærdeligt Indtryk, at Sorg og Fortvivlelse kaster hende paa Sygelejet. Under hendes Sygdom viser Franz hende udsøgt Opmærksomhed. Addi, som tror, at han føler oprigtig Deltagelse for hende, begynder efterhaanden at faa Tillid til ham. Nu da hun staar ene, giver hun sig ret naturligt fortrøstningsfuldt hen til ham, der saa opofrende har delt hendes Sorger med hende. Da hans Fader nægter at give sit Samtykke til Ægteskabet indvilliger hun gerne i at følge Franz ind til Hovedstaden som hans Elskerinde.

- - - -

Aar gaar. Oprøret i Nomali-Kolonien er under Kommandør Grubbes haardhændede Fremfærd bleven kvalt. Tropperne er bleven hjempermitterede. Fritz' første Skridt gælder Hjembyen, hvor han paa Byens Hospital finder Faderen liggende paa Dødslejet. Forundret spørger Faderen:

-Lever Du? Vi troede alle, at du var død!

Videre fortæller Faderen, hvorledes Addi i den Tro, at Fritz var død, sammen med Franz er rejst ind til Hovedstaden, hvor hun sikkert fører et forfærdeligt Liv.

Fritz drager ind til Hovedstaden for at opsøge Addi. Hurtigere end ventet stiller Tilfældet ham overfor hende. Udenfor en fornem Privatbolig ser han hende stige ind i et Automobil.

(Midnatssolen)

Han er ledsaget af - Kommandør Grube, hans strenge Overordnede fra Nomali-Øerne. Addi er hurtig bleven forladt af Franz, og ene i den store By søger hun Glemsel i den kobiende, sydende Forlystelsesliv. Kommandør Grube træffer hende. Han er efter Hjemkomsten fra Kolonierne blevet Fyrstens intime Raadgiver. Hans Ærgerrighed gaar i Retning af at bemægtige sig Regeringens Tøjler. For at opnaa dette søger han en Kvinde, ved hvis Hjælp det kan lykkes ham at bortlede Fyrstens Opmærksomhed fra Statens Anliggender. Hans Valg falder paa Addi.

Nogle Dage efter det tilfældige Møde med Addi læser Fritz i en Avisnotits, at Landets Fyrste, ledsaget af Kommandør Grube, ombord paa sin Yacht vil foretage en Rejse til Midnatssolens Land. Fritz, der blindt hader Kommandør Grube, hvem han antager for at være Addis nuværende Elsker, beslutter en frygtelig Hævn. Efter at have skaffet sig Hyre ombord paa Yachten, tilvirker han sig paa det Maskinværksted, hvor han har faaet Arbejde, en Dynamitbombe, som han bringer med sig, da han gaar ombord.

I rum Sø træffer han Forberedelser til Iværksættelsen af sin Plan. I alle Redningsbaadene borer han Huller i Bunden og stiller derefter Bomben, som er indstillet til at eksplodere paa et bestemt Klokkeslet, i Kaminaabningen i Salonen. Forsigtig lister han sig bort til Skibets Agterstavn, løsner Baaden, som han har holdt i Reserve for sin Flugt, og skal netop til at gøre Springet over Rælingen, da hans Flugtforsøg opdages. Han tages tilfange og føres for Kommandør Grubbe. Hans Overkrop blottes og Kommandør Grube griber den 5-grenede Knut for at tugte Desertøren. Han kaster imidlertid stolt Nakken tilbage og siger:

-Gør ved mig, hvad De vil! Jeg har skjult en Bombe her ombord. Inden eet Kvarter vil den sende os alle ind i Døden.

(Midnatssolen)

Folkene, som staar omkring, rykker uvilkaarlig et Skridt tilbage, og Kommandør Grube standser sit Slag. I dette Øjeblik styrter Addi, der har genkendt Fritz frem og kaster sig om Halsen paa ham. Han nægter imidlertid at opgive, hvor Bomben er skjult. Kommandør Grube giver Ordre til, at der søges efter den overalt. Addi og Fritz, der, medens Eftersøgelsen staar paa, faar Lejlighed til at være ene - for første Gang efter Aars Adskillelse - taler nu ud med hinanden. De fortæller hinanden om de Sorger og Længsler, de har gennemlevet, og de lover gensidig aldrig at skilles.

Eftersøgelsen er allerede opgivet, da Kommandør Grube af Addis Kammerpige bringes paa Sporet, men nu viser det sig, at ingen af Mandskabet tør tage Bomben frem fra dens Skjul. Kommandør Grube henvender sig nu til Fritz og beder ham i en ydmyg Tone om at tilintetgøre den frygtelige Bombe. Fritz betænker sig et Øjeblik og siger saa:

-Ja, paa én Betingelse: der gives Addi og mig frit Lejde bort fra Skibet!

Kommandøren samtykker heri, og Fritz tager Bomben og kaster den i Havet. Da han vender sig om for sammen med Addi at benytte sig af det givne Løfte om frit Lejde, raaber den forræderiske Kommandør Grube med Stentorrøst:

-Arrester ham!

Matroserne griber Fritz og binder ham til Stormasten. Han skal dø paa Stedet. Der gives Ordre til at affyre en Salve mod hans Bryst. Bøsserne løftes. Der lægges an. Kommandoen lyder:

-Fyr!

Da Krudtrøgen er dreven bort ser man ved Mastens Fod to Legemer, der vrider sig i Dødskrampe. Addi og Fritz. Hun har holdt

(Midnatssolen)

sit Løfte....

- - - -

Men Fyrsten, hvis gode Hjerte oprøres over Kommandør Grubes Gemenhed, lader den Skurkagtige arrestere og føre i Fængsel.

o o o o o o o o o

A/S NORDISK FILMS-KOMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm". Teleph.: Amt Mpl. 10191.

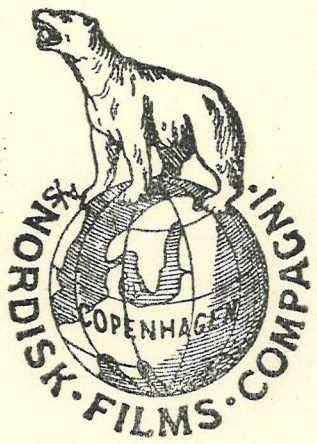

Die Mitternachtssonne.

Von Laurids Bruun.

Personen:

Addi Hölzer.
Fritz Wahlbeck, Grubenarbeiter.
Der alte Wahlbeck, sein Vater.
Franz Schönherr.
Der alte Schönherr, Mineinspektor, sein Vater.
Der Herzog.
Grube, Kommandeur.

Der Darsteller des Kommandeur Grube. . . . . Herr Svend Kornbeck.
Der Darsteller des Fritz Wahlbeck. . . . . " Nicolai Johansen.
Die Darstellerin der Addi Hölzer. . . . . .Frau Frölich.

Es ist Morgen. Die Grubenstadt Osawa erwacht zum neuen Leben. Scharenweise versammeln sich die Arbeiter an den Schachten und fahren zur Arbeit ein.

Unter ihnen befindet sich auch Fritz Wahlbeck und sein Vater, der länger als ein Menschenalter in den Gruben gearbeitet hat. Die Zeit und das mühsame Leben haben ihn bitter gemacht. Wenn die Arbeiter sich gegen die Minendirektion zusammenschliessen und einen Vertrauensmann und Wortführer brauchen, ist es selbstverständlich, dass die Wahl auf den alten Wahlbeck fällt.

Es wird Abend. Wieder ist ein Tag zu Ende, ein Tag wie so viele andere. Niemand ahnt, dass in der kommenden Nacht ein furchtbares Unglück bevorsteht, eine grauenhafte Revolution des monotonen Lebens und Treibens in der kleinen Minenstadt.
Addi Hölzer ist in der Wäscherei der Mine angestellt. Jeden Abend geht sie ihrem Freund Fritz Wahlbeck entgegen. Sie treffen sich am Garten des Mineninspektors und gehen dann zusammen nach Hause. An diesem Abend nun wird das Rendez-vous von Franz Schönherr, dem Sohn des Mineninspektors, beobachtet. Er folgt dem Paare bis zu Addis Heim, wo sie sich Gute Nacht sagen. Franz überholt Fritz und versucht eine Unterhaltung einzuleiten; Fritz ahnt aber instinktmässig, dass Franz es nicht gut mit ihm meint, er weicht ihm

deshalb aus und geht seines Weges. Ärgerlich zündet sich Franz eine Cigarette an. Das Streichholz wirft er achtlos weg, ohne zu bemerken, dass es in einige Späne fällt, die sogleich Feuer fangen. Das Feuer breitet sich längs der Giebelmauer des Hauses, wo Addi ihr Heim hat, aus. Bald erreichen die züngelnden Flammen das Dach und in wenigen Minuten steht das ganze Haus in Flammen. Der Schein der Flamme alarmiert sogleich Fritz. Er kommt sofort herbei und rettet Addi aus dem Flammenmeere . Aber er wird von einem brennenden Balken getroffen und muss bewustlos fortgetragen werden.

Das Feuer breitet sich indessen mit reissender Schnelle vom einen Haus zum anderen aus. Bald brennt eine ganze Strasse. Das Flammenmeer lässt sich nicht länger bändigen: der ganze Ort steht in Flammen. Unglücklicherweise erreicht das Feuer auch die Gruben. Im Laufe des Tages hat man dort schlagende Wetter konstatiert. Von den Minen wird jetzt wie ein ferner Kanonendonner vernehmbar, von schwachem Erdbeben begleitet. Die freiwillige Rettungsmannschaft erbietet sich in die Gruben zu gehen. Für viele ist dies der sichere Tod.

- - - -

Kurz nach dem grossen Grubenunglück, das unsagbares Elend zur Folge hatte, bricht in den Kolonien auf den Nomali-Inseln, ein Aufruhr aus. Der Fürst des Landes erhält vom dortigen Gouvernement beunruhigende Depeschen, in denen sofortige Hilfe, das heisst Truppen und Schiffe, verlangt wird.

Der junge, schwache und wankelmütige Fürst, der ganz in der Gewalt seiner Ratgeber ist, wendet sich an Kommandeur Grube, und macht ihm das Anerbieten, er solle mit unbeschränkten Vollmachten die Leitung der Kolonien übernehmen und den Aufruhr bändigen. Dieser nimmt den Auftrag an, und der letzte Jahrgang der Kolonialtruppen wird zu seiner Verfügung gestellt.

Unter den einberufenen Soldaten ist Fritz Wahlbeck. Der Ab-

schied von Addi ist schwer, aber sie versprechen sich unverbrüchliche Treue während seiner Abwesenheit.

Jede Woche nach der Ankunft der Postsachen aus den Kolonien geht Addi ins Bureau, um nach einem Brief von Fritz zu fragen. Zu ihrer grössten Verwunderung ist nie ein Brief für sie da, denn Franz Schönherr fängt Addies und Fritzens Briefe auf, sodass auch Fritz vergebens auf einen Brief von Addi wartet.

Zuletzt muss er denken, dass Addi ihn vergessen hat, und einen anderen Freund gefunden hat, und er gelobt sich Rache an der Treulosen.

Eines Tages zeigt Franz Addi ein falsches Telegramm, in welchem mitgeteilt wird, dass Fritz in Kampfe gefallen ist. Addi erkrankt vor Kummer und Verzweifelung über diese traurige Nachricht. Während ihrer Krankheit zeigt ihr Franz die grösste Teilnahme, und Addi glaubt einen aufrichtigen Freund an ihm zu haben. Nach und nach gelingt es ihm ihr Vertrauen zu gewinnen, hat er doch so uneigennützig alle Sorgen mit ihr geteilt! Da der alte Schönherrnicht erlauben will, dass sie sich heiraten, willigt sie gerne ein Franz nach der Hauptstadt als seine Geliebte zu folgen.

Jahre sind vergangen. Dank des rücksichtslosen Vorgehens des Kommandeurs ist der Aufruhr unterdrückt, die Truppen werden entlassen und kehren in die Heimat zurück. Fritz muss von seinem Vater, der im Hospital der kleinen Stadt im Sterben liegt, erfahren, dass Addi mit dem jungen Schönherr auf und davongegangen ist. Und der Zufall führt sie ihm bald in den Weg.
Fritz hat in der Hauptstadt Arbeit gefunden, und eines Tages sieht er sie vor einer eleganten Privatwohnung, von Kommandeur Grube begleitet, in ein Automobil einsteigen.

Von Franz Schönherr verlassen, ist Addi jetzt alleine in der grossen Stadt. In Vergnügungen sucht sie Vergessenheit. Eines Abends in der Oper lässt sich Kommandeur Grube ihr vorstellen. Er

ist seit seiner Rückkehr von den Nomali-Inseln der intimste Ratgeber des Fürsten geworden, und es ist jetzt sein Ehrgeiz die Zügel der Regierung ganz in seine Hände zu bringen. Zu diesem Zweck sucht er eine Frau, die es versteht, die Aufmerksamkeit des Fürsten von den Regierungsangelegenheiten abzulenken. Seine Wahl fällt auf Addi.

Einige Tage nach der Zufälligen Begegnung mit Addi, die ihm jedoch nicht erkannt hat, liess Fritz in der Zeitung, dass der Fürst in der kommenden Woche von Kommandeur Grube begleitet auf seiner Yacht eine Erholungsreise nach dem Lande der Mitternachtssonne antreten wird. Fritz hegt einen tötlichen Hass gegen Grube , den er für Addis Liebhaber hält, und er beschliesst furchtbare Rache zu nehmen. Er lässt sich in die Yacht des Herzogs anheuern, und als er an Bord geht, bringt er eine Höllenmaschine mit, die er heimlich angefertigt hat. Auf offener See trifft er Vorbereitungen, seinen Plan auszuführen. Er durchlöchert alle Rettungsbote und bringt dann die Höllenmaschine in der Kaminöffnung des Salons an, nachdem sie sorgfältig auf einen bestimmten Zeitpunkt eingestellt worden ist. Vorsichtig schleicht er sich zum Achterschiff, löst das Boot, das er sich für seine Flucht reserviert hat , und will soeben über Bord springen, als er entdeckt wird. Er wird gefangen genommen und zum Kommandeur geführt, der seinen Oberkörper entblössen lässt und selbst die Nilpferdpeitsche ergreift un den Deserteur zu züchtigen. Aber dieser hält den Kopf hoch und sagt stolz: Sie können machen, was Sie wollen. Ich habe eine Bombe versteckt. In einer Viertelstunde sind wir alle tot.

Die Umherstehenden weichen unwillkürlich einige Schritte zurück, und Kommandeur Grube hält im Schlag inne.

In diesem Augenblick stürzt Addi, die Fritz erkannt hat, hervor und wirft sich an seine Brust. Er verweigert bestimmt die Aussage, wo die Bombe versteckt ist, und Grube giebt Ordre das ganze Schiff

zu durchsuchen. Addi und Fritz, die jetzt zum ersten Mal seit vielen Jahren alleine sind, haben jetzt Gelegenheit sich alles zu erzählen, was sie in den vielen Jahren durchgemacht haben und sich aufs neue zu geloben, dass sie sich nie mehr trennen wollen.

Das Suchen ist vergebens gewesen, aber zuletzt kommt Grübe durch Addis Kammermädchen auf die Spur. Aber jetzt wagt niemand die furchtbare Bombe aufzunehmen, und ingrimmig mit zusammengebissenen Zähnen, muss der Kommandeur Fritz bitten, sie unschädlich zu machen. Fritz überlegt und sagt dann:"Ja, unter einer Bedingung: freies Geleit für Addi und mich!" Der Kommandeur willigt ein, und Fritz nimmt die Bombe und wirft sie ins Meer. Als er sich aber undreht um das versprochene Geleit für sich und Addi zu benützen, ruft der verräterische Kommandeur mit Stentorstimme: -Verhaftet diesen Mann!

Die Matrosen ergreifen Fritz. Er wird an den Mast gebunden und soll sofort sterben. Eine Salve soll auf ihn abgefeuert werden. - Gebt Feuer! wird kommandiert, und als der Pulverrauch sich wieder verteilt, sieht man zwei Körper im Todeskampfe ringen. -Addi und Fritz. Sie hat ihr Wort gehalten.

Der Fürst, den erst die Salve geweckt hat , lässt sofort den Kommandeur verhaften.

o o o o O O O O ● o o o

A/S NORDISK FILMS-KOMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm". Teleph.: Amt Mpl. 10191.

LE SOLEIL DE MINUIT.

Par

Laurids Bruun.

Personnages:

Adrienne Hansquine.....Mme Else Frolich
François Vion, ouvrier mineur, ...M. Nicolai Johannsen
Vion aîné, son père.....M. Chr. Schröder
Frédéric Lebeau.....M. Alf Blütecher
Georges Lebeau, inspecteur des mines,
son père...M. Lauritz Lauritzen
Le Duc.....M. Svend Melsing
Le capitaine Brunet.....M. Svend Kornbeck

C'est le matin. Le villages de mineurs Osawa s'éveille. Les mineurs se rendent aux puits. Les ascenseurs disparaissent dans le précipice, puis remontent vides.

Parmi les travailleurs se trouve Vion aîné, qui toute sa vie a travaillé dans la mine. Les années et les difficultés de la vie l'ont rendu amère. Lorsque les ouvriers ont formé un syndicat ils choisissent le vieux Vion pour leur chef.

Chaque soir Adrienne Hansquine qui est employée au lavage dans la mine va au-devant François Vion, le fils du vieux Vion. Ils se rencontrent hors du jardin de l'inspecteur de la mine, et s'accompagnent jusqu'à la maison. Mais ce soir là le fils de l'inspecteur espionne du jardin Adrienne et François. Ils les suit jusqu'à la maison d'Adrienne, où les deux amoureux se séparent.

Frédéric Lebeau rejoint François et entre en conversation avec lui, mais François, qui ne croit pas à l'amitié de l'autre, s'éloigne. Frédéric est vexé. Il allume une cigarette, jette l'allumette sans observer où elle tombe et s'éloigne. L'allumette met le feu à quelques copeaux. Le feu s'étend jusqu'à la maison d'Addi, et bientôt la maison est en flammes. La lueur de l'incendie a attiré François. Il accourt, penêtre dans le batiment en flammes et sauve Adrienne. Pendant ce sauvetage il est blessé et

transporté évanoui.

Cependant le feu s'est étendu d'une maison à l'autre, et bientôt toute la ville brule. Les mines sont atteintes. Une explosion se produit dans la mine. Des sauveteurs se précipitent. Pour beaucoup c'est la mort.

Peu après la grande catastrophe de la mine, une révolution éclate sur les îles Nomali. Le gouverneur réclame de l'aide au prince. Celui-ci s'adresse au capitaine Brunet en lui ordonnant de réprimer l'agitation de la colonie. Le capitaine accepte à condition d'avoir carte blanche.

Le prince accepte. Une mobilisation a lieu, et parmi les soldats appelés se trouve François. La séparation avec Adrienne est pénible, mais les deux jeunes gens se promettent fidélité. Chaque jour Adrienne attend une lettre de François, mais rien ne vient. Le secret est que François intercepte toutes les lettres de François et d'Adrienne. François attend aussi en vain. Enfin il pense qu'Adrienne en aime un autre et il décide de se venger.

Un jour François fait croire à Adrienne que François a été tué. Cette nouvelle l'accable. Elle tombe malade. François lui prodigue des soins. Peu à peu la jeune fille prend confiance. Enfin elle se donne à lui. Quand le père de Frédéric refuse de donner son consentement au mariage, elle accepte d'accompagner Frédéric à la ville comme sa maîtresse.

Les années passent. L'agitation est réprimée. Les troupes sont rentrées. François trouve son père mourant à l'hôpital. Celui-ci lui demande étonné: - Es-tu en vie? Nous croyons tous que tu étais mort! Et le père raconte comment dans cette croyance Adrienne s'est donnée à Frédéric. Frédéric va à la ville pour rechercher Adrienne. Le hasard les mette en présence.

Il la voit monter en automobile, accompagnée du commandeur Brunet. Adrienne a été vite abandonnée par Frédéric. Le commandeur Brunet l'a rencontrée. L'ambition de Monsieur Brunet est de s'emparer des rênes du gouvernement. Dans ce but il cherche une femme qui occupe complêtement le prince. Son choix est tombé sur Adrienne.

Quelques jours après François lit une notice que le prince accompagné du commandeur Brunet veut avec son yacht se rendre au Cap Nord pour y voir le soleil de minuit. François qui croit que le commandeur Brunet est l'amant d'Adrienne, décide de se venger terriblement. Il veut faire sauter le navire.

En pleine mer il prépare l'exécution de son plan. Il perce des trous au fond de chaque canot de sauvetage, et en suite place dans la cheminée du salon une bombe qui doit faire explosion à une heure déterminée. Prudemment il se glisse à l'arrière du navire, détache le canot qu'il s'est réservé pour sa fuite, mais au même moment il est découvert. On le conduit au commandeur Brunet. Celui-ci le fait déshabiller pour le faire fustiger. François redresse fièrement la tête et dit: Faites de moi ce que vous voudrez! J'ai caché une bombe à bord. Avant un quart d'heure nous sauterons tous. Tout le monde s'écarte de lui. Au même moment Adrienne qui a reconnu François s'élance à son cou. Cependant il refuse de dire où il a caché la bombe et le commandeur Brunet donne l'ordre de la chercher partout. Adrienne et François sont seuls pour la première fois depuis leur séparation. Ils se racontent ce qui s'est passé et se font la promesse mutuelle de ne plus jamais se séparer.

On a déjà renoncé à trouver la bombe, mais la femme de chambre d'Adrienne en découvre la trace. Pourtant aucun des hommes de l'équipage n'ose la prendre. Le commandeur Brunet demande à

François d'un ton humble de détruire le terrible engin. François hésite un moment et dit: Oui! à une condition: Vous donnerez à Adrienne et à moi la permission de quitter librement le navire! Le commandeur consent. François prend la bombe et la jette à la mer. Aussitôt le commandeur s'écrie: - Arrêtez-le! Les matelots saisissent François et le lient au grand mât. Il va mourir. Des ordres sont donnés, les fusils sont dirigés contre sa poitrine, un commandement résonne: - Feu!

Quand la fumée s'est évanouie on voit au pied du mât deux corps étendus: Adrienne et François. Elle a tenu sa promesse.

Mais le prince dont le bon coeur est indigné de l'action lâche du commandeur Brunet le fait mettre en prison.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE
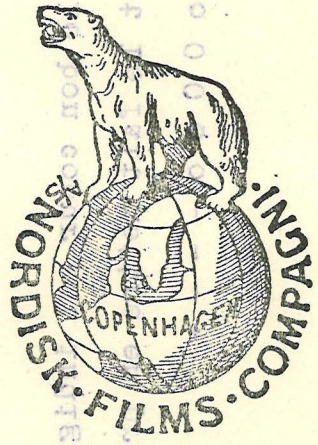
BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
BARCELONE. SOFIA.